

Những mẫu chuyện từ cơ bút

(TIẾP THEO KỲ TRƯỚC)

Đạt Tường sưu tầm

8. Đạo hữu Tri Tâm tức Trần Thanh Đàm, con ông Thủ Bộ Giảng ở làng Bất Nhị, gia đình tu theo đạo Minh Sư, là người thích hầu đàn nhất. Mỗi lần hầu đàn, anh đều lãnh phần hầu nhang, hỏi ra mới biết anh hầu nhang là để được đứng gần bàn cơ cho Thần Tiên dễ thấy để các Ngài kêu tên.

Anh em nghe vậy ai cũng bật cười. Nhưng anh giữ việc hầu nhang đã được năm ba đàn cơ rồi mà chẳng nghe Thần Tiên hỏi han gì cả. Anh bắt đầu khẩn vái lâm râm, cũng không nghe hỏi gì.

Một hôm, nhân Đức Diêu Trì Kim Mẫu giáng đàn, anh vái to hơn “Lạy Mẹ cho con bài thơ”, cũng không nghe Đức Mẹ nói gì, anh vái to hơn chút nữa... Cơ gõ gọi “Thanh Đàm con nghe!”, anh mừng quá vừa lạy vừa bạch: “Lạy Mẹ con đây”. Cơ viết:

*“Đàm luận con nghe Mẹ dạy rành,
Con còn lững lờ lợi cùng danh;
Phú thi trẻ cú nài xin mãi,
Cho trẻ còn e trẻ chẳng hành.”*

Độc giả đọc lên, anh lạy lia lạy lịa, vừa lạy vừa nói: “Lạy Mẹ con hành, lạy Mẹ con hành.” Giọng nói Quảng Nam thuần túy làm cả đàn không nín cười được, Độc giả cũng cười đến cơ viết không đọc được.¹

9. Một lần khác, ông Xã Miêu, thân phụ chị Trần Công Bang, trước là Lý Trưởng làng Phong Thủy, Quảng Nam. Ông là người hết sức chân thật, ham tu mộ đạo, rất sợ Thần Tiên nhưng lại rất thích hầu đàn cơ.

Theo giới luật của phái Tiên Thiên, ăn trầu hút thuốc cũng bị cấm rất ngặt, ông thì phải bệnh hút thuốc lá nên mỗi bữa có đàn cơ ông lo cất giấu thuốc rất kỹ.

Có lần ông để thuốc ở túi trên áo lót rồi bận 2, 3 lớp áo nữa ra ngoài. Ông bảo để Thần Tiên khỏi thấy. Một hôm, lúc

---

1. Trích Hồi Ký Thanh Long Lương Vĩnh Thuật.

có đàn cơ, ông ra đường xe lửa lén hút một hơi thuốc, sau đó súc miệng kỹ lưỡng rồi mới vào hầu đàn. Ông ở ngoài vừa lấp ló, bên trong gặp lúc Đức Diêu Trì Kim Mẫu giáng, cơ gõ viết 4 câu thơ:

*“Trầu thuốc bao lần Mẹ đã khuyên,
Đứa nào muốn đến cõi thần tiên;
Nhưng chi trần tục mau lia bỏ,
Đừng để đeo mang mối nã phiền.”*

Nghe hai chữ trầu thuốc ông sợ mất hồn lạy lia lạy lịa, vừa lạy vừa vái: “Lạy Ngài con xin chừa” rồi lén rút lui êm đầu mắt. Ra ngoài ông vừa sợ vừa trầm trồ: “Bà Đức Mẹ, bà linh quá! Mình lén ra đường xe lửa hút một mình bà có thấy mô, mình vô mình súc miệng 3 lần rửa mà bà biết. Linh quá! Bà giỏi quá, hay chữ quá, bà làm thi hay quá chắc bà học nhiều lắm...”

Mãn đàn, kể chuyện ông ai cũng cười nghiêng ngửa!

Những mẩu chuyện vui trong vòng đạo lý nói lên tấm lòng chân thật thuần phác của những người xưa tin Đạo, tin Thầy một cách hồn nhiên thì còn nhiều, không chép lại hết được. ²

10. Lúc ở Đại Thanh, ngoài những chuyện vui kể trên thì cũng còn những huyền diệu đặc biệt như trường hợp của anh Đỗ

---

2. Trích Hồi Ký Thanh Long Lương Vĩnh Thuật.

Phú Thí. Nhận thấy gia đình chung nghèo túng, anh cùng quý anh Tư Bắc, Sáu Quạnh, v.v. rủ nhau lên Hớn Quản lãnh làm nhà cho sở cao su. Chẳng may anh bị té gãy ngang cánh tay mặt, chở về Sài Gòn định đưa vào nhà thương thì sợ họ cướp tay đi, để ở nhà thì anh rên la quá, chưa biết chữa thuốc gì. Anh em quyết định lập đàn cơ xin Ông Trên dạy rồi sau sẽ hay. Chiều hôm ấy anh Lê Văn Liêm cùng một số anh em đương thảo luận ở chi đạo Minh Tân: Thờ Đức Tề Thiên Đại Thánh là một danh xưng phỏng tác trong truyện Tây Du, đâu có thật mà thờ? Kẻ nói có, người nói không, kết cuộc phía nói có không chứng minh nổi, đành phải nhượng phía nói không là anh Liêm và anh Thụ.

Đêm ấy lập đàn cơ, bắt thần một vị Thần Tiên giáng, xưng danh là Tề Thiên Đại Thánh. Quý anh hoảng kinh, nhưng cơ không nói gì việc có hay không của các anh, cơ chỉ dạy cho anh Đỗ Phú Thí hai phương thuốc. Một phương uống, một phương tán bột trộn dầu mè nấu cho nóng băng bó chỗ tay gãy và cho một cốc thanh thủy uống cho đỡ nhức, đỡ sốt trong đêm chờ đợi thuốc.

Quả nhiên, theo hai phương thuốc đó, vừa uống vừa băng bó, anh Thí ngày một thấy dễ chịu, từ bớt nhức, bớt sốt lần lần đến khá nhiều. Thần Tiên giao cho tôi việc thuốc thang băng bó, nhưng tôi phần vì lần đầu với việc băng bó chưa kinh nghiệm, phần thấy đau nhức rên la không dám sắp xếp những mảnh xương gãy ngay thẳng lại như cũ, phần khi treo tay lên

cổ không dặn bệnh nhân thường nắm lại mở ra cử động bàn tay cho quen, nên sau một tuần bàn tay co quắp không mở ra được đành phải cầu xin Thiên Liêng chỉ dạy. Đức Tề Thiên Đại Thánh giáng cơ lần nữa cho thêm hai đồng cân Quế Chi vào phương thuốc bảo chữa trị sẽ khỏi.

Thật là linh nghiệm! Sau khi uống ba thang thuốc có Quế Chi, tay anh Đỗ Phú Thí mở ra nắm lại được. Tiếp tục băng bó và phết thuốc đến hai tuần nữa, mở ra thay băng, sờ chỗ xương gãy đã nối liền lại, một tháng sau bỏ băng hoàn toàn, tay anh Thí đã lành hẳn, cử động tự do. Chỉ tiếc rằng chỗ xương gãy không sắp xếp được nên bị nghiêng lệch không như lúc chữa bệnh nhưng anh vẫn làm việc như thường. Hai ba tháng sau chúng tôi mới dám cho anh xách nước làm việc bằng tay bệnh ấy, cho đến ngày nay hơn 4 năm rồi anh Đỗ Phú Thí vẫn làm việc như mọi người không hề bị đau nhức hoặc trở ngại gì về tay gãy ấy. Thật là huyền diệu. Nhân việc chữa bệnh, Thần Tiên cũng khái thị cho chúng tôi về sự màu nhiệm của cảnh giới siêu hình, các Đấng Thần Tiên giáng trần tùy theo cảm và ứng không đo lường được. Ngoài ra còn những huyền diệu khác nữa...

(CÒN TIẾP)